

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
--	--

מגילה-הקורא עומד		Talmud Navigator											
מימרא		מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
אין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים.					ז				◇		כב.		
ליקרי תרי מהא ותלתא מהך					!				◇		כב.		
פשו להו תרן					ז				◇		כב.		
זו לא שמעתי, כיוצא בה שמעתי.		אמר לו: [רבא]						!	◇		כב.		
ביום הראשון בראשית, ויהי רקיע		דתנן:						!	■	◇	כב.		
בראשית - בשנים, יהי רקיע - באחד.		ותני עלה:						!	■	◇	כב.		
בשלמא יהי רקיע, באחד - דתלתא פסוקי הוו, אלא בראשית בשנים? חמשה פסוקי הוו		והוינן בה:				ז			!	◇	כב.		
הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים		ותניא:				ז	■			!	כב.		
דולג		ואיתמר עלה: רב אמר:	◆			!				!	◇	כב.	
פוסק.		שמואל:	◆			!					!	◇	כב.
רב אמר דולג, מאי טעמא לא אמר פוסק?									ז			כב.	
כל פסוקא דלא פסקיה משה אנן לא פסקינן ליה.		קסבר: [רב]				!	◆				◇	כב.	
פסקינן ליה.		שמואל:					◆	■			◇	כב.	
צער גדול היה לי אצל רבי חנינא הגדול, ולא התיר לי לפסוק אלא לתינוקות של בית רבן, הואיל ולהתלמד עשויין		והא אמר רבי חנניא קרא:							ז			כב.	
התם טעמא מאי - משום דלא אפשר, הכא נמי - לא אפשר.									!		◇	כב.	
ושמואל אמר פוסק, מאי טעמא לא אמר דולג?									ז			כב.	
גזירה משום הנכנסין ומשום היוצאין.		[שמואל]							!		◇	כב.	
פרשה של ששה פסוקים קורין אותה בשנים, ושל חמשה פסוקים - ביחיד.		מיתיבי:							ז	■	◇	כב.	
קרא ראשון שלשה - השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת		[ת"ק]							ז	■	◆	כב.	
שלשה, לפי שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים.		יש אומרים:							ז	■	◆	כב.	
ואם איתא, למאן דאמר דולג - נדלוג, ולמאן דאמר פוסק - נפסוק									ז			כב.	
שאני התם, דאפשר בהכי.									!		◇	כב.	
הלכה כיש אומרים.		רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי:							■		◇	כב.	
ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי: כשם שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים - כך אין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקים.		ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי:							■		◇	כב.	
פשיטא השתא ומה אתחלתא, דקא מקיל תנא קמא - מחמירי יש אומרים, שיוור דמחמיר תנא קמא, לא כל שכן דמחמירי יש אומרים?									ז		◇	כב.	
מהו דתימא: נכנסין - שכיחי, יוצאין - לא שכיחי דמנחי ספר תורה ונפקי, קמשמע לן.									!		◇	כב.	
ותנא קמא מאי שנא שיורי דלא - משום יוצאין, אתחולי נמי - גזירה משום הנכנסין									ז		◇	כב.	
מאן דעייל - שיוילי שויל.		אמרי:							■		◇	כב.	
הלכתא מאן		שלח ליה רבה בריה דרבא לרב יוסף:							^			כב.	
הלכתא דולג, ואמצעי דולגן.		שלח ליה: [רב יוסף]							!		◇	כב.	
זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו'.											■	<	כב.

■ מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof	♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story :מקרא-key
--	--

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר										
תענית צבור בכמה? ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף - ארבעה, אבל הכא דליכא קרבן מוסף - לא, או דלמא: הכא נמי איכא מוסף תפלה?	איבעיא להו:								◊	^	כב.
בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה	תא שמע:									!	כב.
הא בתענית צבור - שלשה										!	כב.
בשני ובחמישי, ובשבת במנחה קורין שלשה	אימא רישא:									ז	כב.
הא תענית צבור - ארבעה										ז	כב.
אלא, מהא ליכא למישמע מינה.										■	כב.
דרב איקלע לבבל בתענית צבור, קם קרא בסיפרא, פתח בריך, חתים ולא בריך. נפול כולי עלמא אאנפיהו ורב לא נפל על אפיה.	תא שמע								◊	ז	כב.
מכדי רב בישראל קרא, מאי טעמא חתם ולא בריך? לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה?										ז	כב.
לא, רב בכהני קרא, דהא רב הונא קרי בכהני.									◊	!	כב.
בשלמא רב הונא קרי בכהני - דהא אפילו רב אמי ורב אסי, דכהני חשיבי דארעא ישראל, מיכף כיפו ליה לרב הונא. אלא רב, הא איכא שמואל, דכהנא הוה ודבר עליה										ז	כב.
שמואל נמי מיכף הוה כייף ליה לרב, ורב הוא דעבד ליה כבוד. וכי עביד ליה - בפניו, שלא בפניו - לא עביד ליה.									◊	!	כב.
הכי נמי מסתברא דרב בכהני קרא, דאי סלקא דעתך בישראל קרא - לפניה מאי טעמא בריך?									◊	ז	כב.
לאחר תקנה.									◊	!	כב.
אי הכי לאחריה נמי לברריך?										ז	כב.
שאני היכא דיתבי רב, דמיעל עיילי מיפק לא נפקי.									◊	!	כב.
זה הכלל: כל שיש בו ביטול מלאכה לעם, כגון תענית צבור ותשעה באב - קורין שלשה, ושאין בו ביטול מלאכה לעם, כגון ראשי חדשים וחולו של מועד - קורין ארבעה	תא שמע:								◊	!	כב:
שמע מינה.										!	כב:
זה הכלל: כל יום שיש בו מוסף ואינו יום טוב - קורין ארבעה	רב אשי: והא אנן לא תנן הכי:								◊	ז	כב:
לאתויי מאי - לאו לאתויי תענית ציבור ותשעה באב										ז	כב:
ולרב אשי מתניתין מני? לא תנא קמא ולא רבי יוסי.										!	כב:
חל להיות בשני ובחמישי - קורין שלשה ומפטיר אחד. בשלישי וברביעי קורא אחד ומפטיר אחד.	דתניא: [ת"ק]								◊	!	כב:
לעולם קורין שלשה ומפטיר אחד.	רבי יוסי								◊	!	כב:
ואלא קשיא זה הכלל										ז	כב:
לא, לאתויי ראש חודש ומועד.									◊	!	כב:
הא בהדיא תני לה: בראשי חדשים ומועד קורין ארבעה										ז	כב:
סימנא בעלמא יהיב, דלא תימא יום טוב וחולו של מועד כי הדדי נינהו, אלא נקוט האי כללא בידך: כל דטפי ליה מילתא מחבריה - טפי ליה גברא יתירא. הלכך, בראש חודש ומועד דאיכא קרבן מוסף - קורין ארבעה, ביום טוב דאסור בעשיית מלאכה - חמשה, ביום הכפורים דענוש כרת - ששה. שבת דאיכא איסור סקילה - שבעה.									◊	!	כב:
גופא, רב איקלע לבבל בתענית צבור. קם קרא בספרא, פתח - בריך, חתם - ולא בריך. נפול כולי עלמא אאנפיהו - ורב לא נפל על אנפיה.									◊	ז	כב:
מאי טעמא רב לא נפיל על אפיה?										ז	כב:
רצפה של אבנים היתה.									◊	!	כב:
(ויקרא כ"ו) ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה, עליה אי אתה משתחוה בארצכם, אבל אתה משתחוה על אבנים של בית המקדש.	ותניא:									!	כב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

מגילה-הקורא עומד		Talmud Navigator													
מימרא		מאן דאמר		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
כדעולא								!						כב:	
לא אסרה תורה אלא רצפה של אבנים בלבד.	דאמר עולא:							!	■					כב:	
אי הכי מאי איריא רב? אפילו כולהו נמן								ז						כב:	
קמיה דרב הואי.								!						כב:	
וליוזיל לגבי ציבורא, ולינפול על אפיה								ז						כב:	
לא בעי למיטרח ציבורא.								!						כב:	
ואיבעית אימא: רב פישוט ידים ורגלים הוה עביד, וכדעולא								!					◇	כב:	
לא אסרה תורה אלא פישוט ידים ורגלים בלבד.	דאמר עולא:							!	■					כב:	
וליפול על אפיה ולא ליעביד פשוט ידים ורגלים								ז						כב:	
לא משני ממנהגיה.								!						כב:	
ואיבעית אימא: אדם חשוב שאני, כדרבי אלעזר								!					◇	כב:	
אין אדם חשוב רשאי ליפול על פניו אלא אם כן נענה כיהושע בן נון, דכתיב (יהושע ז') ויאמר ה' אל יהושע קם לך [וגו']	דאמר רבי אלעזר:							!	■				◇	כב:	
קידה - על אפים, שנאמר: (מלכים א' א') ותקד בת שבע אפים ארץ. כריעה - על ברכים, וכן הוא אומר: (מלכים א' ח') מכרע על ברכיו. השתחוואה - זו פישוט ידים ורגלים, שנאמר: (בראשית ל"ז) הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחוות לך ארצה.	תנו רבנן:								■				◇	כב:	
לוי אחוי קידה קמיה דרבי ואיטלע.								o					◇	כב:	
והא קא גרמא ליה?								ז						כב:	
לעולם אל יטיח אדם דברים כלפי מעלה, שהרי אדם גדול הטיח דברים כלפי מעלה ואיטלע, ומנו - לון	והאמר רבי אלעזר:							ז	■				◇	כב:	
הא והא גרמא ליה.								!					◇	כב:	
חזינא להו לאבוי ורבא דמצלי אצלו.	רב חייא בר אבין:							o					◇	כב:	